

Kudda leitud woröti: jätkukese põesa alla jälle ärrasautanud! Ka temale olleks tullusam olnud vait jäda. Teie tulite jo isse, et woröotsake warraastatud olli. Kudda tulnud — nõnda läinud, üsleb waha tarksoña. Kes tohhib Reinowadderile sülks arvata kui ta warga taggant wargust kätte nõuab? Miño arwates pealsime sellepärrast tedda kütma; Reinowadder olleks piddand Pitti pealegi üllespooma, se olleks warga vall olnud. Ja tööste sedda olleks ta teinud kui mitte kuninga rahho-käst ning kindel seadus oëja ei olleks felanud. Iggaühhe vasto tabhan siin julgest tunnistada: Reinowadder on üks väggä õiglane mees, kes üllekohut ei te eggia falli. Sest päwäst sadik mis kuningas käsko andis, et rahho riigis piddi valitsema, oiab ta ennast igga tülli ning määsamise eest. Endisest ellökäikist ei olle mitte jälge enam tema külles nähha. Ta ellab otsego üks pühha mees, leina riide seljas, põlgab lihha, sööb ükskord päwas paaesto-roga ja põrab silmad ühtepuhko taewa poole, et kurja ilma kärra ei näe. Ta keña mõisi, Kurja, sunnitus, on ammust aastast lessels jänud; Reinowadder ellab metsas weike urtsiko sees. — Nõnda on misio lel kõik noore põlve elstusted kahherenud ja paastudes üsna kroñiks läinud. Ja et ta meel ning mötted üksnes taewa poole käiwad, ei pea ta fest luggu, mis ilmslik rahwas temale teoduseks rägib. Laste tedde seie tulla! ful ta sis kui päikene wõites saab paistma ja pealekaebajad äbbi süsse saatma.”

Kui määär juttu sai lõppetanud, aëtus äffitselt tul Kannusjalg oma suggurbössä ning nabridega kuninga ette; temä järrel kanneti raami peal üks surnud kaña, kelle föri Reinowadder ärra olli purrestanud. Kannusjalg seisib kurb ning leinas; kaks fällimeesti ja kaks täddi-poega landsid nuttes surnor raami. „Röige armolised ißand ja kuningas!” ütles tul, põlvi niklutades: „eitke armo miño rastle willetsuse peale, mis Reinowadder mulle on teinud. Siin näete teie temä kolleda werrise tötegu. Minnewal fewwadel, kui mets ja arru kehas lehhe ning die illus nõikus, ollin ma üks önnerikkas abbikaas ja